

Landet, med et Tillæg af 100 Kr. for hvert Barn under 14 Aar. Der er dog i Øjeblikket ingen Enke med to Børn, som kan eksistere for 1 000 Kr. om Aaret her i København. Følgen bliver da enten, at Kommunalbestyrelsen lader Lovens Trangsgrense sove, eller ogsaa, at Enkerne maa forblive under Fattigvæsenet eller gaa over paa Hjælpekassen, altsaa undlade at søge Hjælp efter Enkebørnsloven. Men det er Udveje, som alle er imod Lovgivningsmagtens egentlige Ønske, ligesom de er imod en rationel Forsørgelseslovgivnings Principper.

Det er derfor, hvis man ikke enten vil slaa denne Lovgivnings Princip, de faste Trangsgrenser og Takster, ihjel eller falde tilbage paa den tidligere Lovgivnings skønmæssige Tildeling af Hjælp eller vil forlange, at Enker med Børn i vid Udstrækning skal halvsulte, paa høje Tid at få lidt mere System i Lovgivningen paa dette Omraade, saaledes at Enkelovens Principper kan hævde sig ved Siden af den skønmæssige Forsørgelseslovgivning, og det er altsaa navnlig paa høje Tid, fordi man ikke længere har Dyrtidslovgivningen at falde tilbage paa. Jeg tror ogsaa, at selv den højtærede Indenrigsminister vil indrømme mig, at Enkelovgivningen, der en Gang fra alle Sider fremhævedes som et stort socialt Fremskridt, i de senere Aar er misrøgtet og det i en Grad, som i Virkeligheden intet af de politiske Partier paa Rigsdagen vil forsvare. Jeg spørger da paa Socialdemokratiets Vegne — jeg tør roligt sige ogsaa paa Enkernes Vegne, paa alle deres Vegne, der kæmper en haard Kamp for i disse vanskelige Tider at holde Hjemmet oven Vand efter Mandens Død —: Hvad agter den højtærede Indenrigsminister at gøre, er det ikke Meningen, at vi i denne Samling skal have forelagt til Revision det Forslag til Enkeloven, som vi burde have gennemført for to Aar siden og let kunde have gennemført, hvis man ikke fra enkelte Sider indenfor Venstre havde lagt sig i Vejen for en fornuftig Ordning af denne Side af den sociale Lovgivning, som dog alle siger, de interesserer sig for? Er det ikke i hvert Fald nu paa Tiden, at Handling følger Ordene? Jeg tillader mig altsaa at stille denne Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) har som Ordfører for Forespørgerne stillet det Spørgsmaal til mig, om man kan forventes det Lovforslag angaaende Understøttelse til Børn af Enker og Enkemænd, som

oversendttes til Landstinget den 12. Marts 1920, forelagt paa ny i indeværende Samling, eller om man kan vente et andet Forslag til Revision af Enkeloven forelagt.

Jeg skal i den Anledning bemærke, at det Lovforslag, hvorefter der i første Række spørges, det, som var til Behandling i det høje Landsting i Marts Maaned 1920, i udpræget Grad var mærket af den Højkonjunktur og den Dyrtid, vi havde paa det Tidspunkt, da Lovforslaget fremsattes. Loven vilde da ogsaa efter de Beregninger med Hensyn til Udgifterne, som var foretaget, medføre en Udgiftsforøgelse for Stat og Kommune paa godt og vel 6 Mill. Kr., og den Udgiftsforøgelse, som nu vilde komme, hvis man fastholdt de samme Indkomst- og Formuesatser og de samme Satser for Understøttelsen, som foresloges den Gang, vilde udgøre et endnu betydeligt højere Beløb. Nu siger det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds, at her i denne Sal støttede Lovforslaget kun paa sure Miner fra et enkelt Partis Side, det konservative Folkeparti, medens det i Udvalget standsedes af Venstre. Ærede Medlemmer, som var Medlemmer af dette høje Ting i 1920, vil imidlertid erindre, at den Kritik, som i denne Sal fremsattes overfor det da foreliggende Lovforslag, netop blev fremsat af det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds, vel ikke saaledes, at det ærede Medlem søgte at overskære selve Hovednerven i Lovforslaget, men han kritiserede en Række Enkeltheder og hele den Form for Udførelsen, som da var foreslaet, og gjorde, som alle vil erindre, dette paa en saadan Maade, at den daværende Indenrigsminister, nuværende Folketingsmand Hr. Ove Rode, fandt Anledning til at advare det ærede Medlem imod Konsekvenserne af den Kritik, han havde udformet. Jeg tror altsaa, at Minerne ikke var saa ubetinget venlige fra det ærede Medlems Side, som det ærede Medlem nu vil give det Udseende af. Men naturligvis er jeg ganske paa det rene med, at hvad angaar de Indtægts- og Formuegrænser og Understøttelsessatser, som Lovforslaget indeholdt, havde det ærede Medlem ingen Indvending at gøre. Jeg maa imidlertid have Lov til at minde om, at Vestres Stilling i nogen Grad maatte blive præget af det ringe Hensyn, der under Lovforslagets Behandling i Folketinget var blevet taget til Ønsker, fremsatte af Mindretallet, Ønsker, som gik ud paa en glidende Skala for Trangsgrensen og paa Ændringer med Hensyn til Understøttelsens Størrelse pr. Barn. Det var ganske naturligt, at disse Spørgsmaal, som var rejst fra Vestres Side i Folketinget, maatte give